

Morzsák a korinthusi levelezésből

30. SZABADON ENGEDNI EGYMÁST

„Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen sem akarta az Isten, hogy most elmenjen. De el fog menni, mihelyt alkalma lesz rá.” (1Kor 16,12)

Az új fordítású Biblia szerint *Isten* nem akarta, hogy Apollós elmenjen Korinthusba, ez azonban szinte bizonyosan rossz fordítás. Az eredeti szövegből az derül ki, hogy maga Apollós nem akart menni („nem volt kedve” – Károli). A fordító bizottság talán Apollóst kívánta menteni, esetleg Pál tekintélyét próbálta védeni azzal, hogy Istent tette meg az akarat forrásának, de ez szükségtelen kiigazítás. Éppen az bizonyítja az apostol nagyságát és az evangéliumi élet szabadságát, hogy Apollós megtehetette, hogy nemet mondjon a nagy Pálnak, ráadásul úgy, hogy Pál továbbra is testvérenek nevezze és ajánlja őt a korinthusiak előtt.

Krisztus egyházában van egyfajta hierarchia, mert különbség van apostolok és nem-apostolok, presbiterek és gyülekezeti tagok, előjárók és diakónusok között. Más szempontból viszont mindenki azonos szinten áll az Úr előtt: mindenkinek szabad bejárása van Isten királyi tróntermébe, mindenkinek kenete van a Szenttől (1Jn 2,20), és ez a kenet képessé tesz minden hívőt arra, hogy felismerje az igazságot és Isten akaratát (1Jn 2,27). Pál nem kényszerítette saját akaratát Apollósra. Apollós máshogy döntött, és Pál elfogadta Apollós döntését. Pedig nagyon kérte őt – de elfogadta.

Rendkívül tanulságosnak tartom ezt az egy mondatot. Ha a pogányok apostola mindenki előtt vállalta, hogy erőteljes kérése ellenére Apollós máshogy döntött, és ezért semmi neheztelést nem mutatott felé, sőt, testvérenek nevezte, nekünk is szabadon kell engednünk egymást. Kérhetjük, motiválhatjuk, buzdíthatjuk Krisztusban testvéreinket, de manipulálnunk és kényszerítenünk nem szabad őket. Az egyik akarat nem igazhatja le a másikat. Az Úr előtt felelünk mindannyian, neki tartozunk számadással – elsősorban önmagunkért.